

PROLJETNI UMOR

Kako započeti? Od početka, kada sam dobila zadatak napisati priču, sredine, kada sam danima gledala u ravnu uspravnu liniju na laptopu koja je uporno bljeskala bez da napiše ijedno slovom ili od kraja, kada sam sjela i napisala ovo?

Najbolje je krenuti od početka, tako kaže moja mama. Ova školska godina krenula je divno. Škola mi je išla, inspiracije nije nedostajalo. Pisala sam za LiDraNo, pripremala se za natjecanje iz Tehničkog, čitala knjige i odbojka mi je cvjetala. Svake subote natjecanja, svaki dan treninzi. Sve mi je polazilo od ruke. Sve do drugog polugodišta. Odjednom mi je matematika postala kinesko pismo. Naporno mi je ići svake subote na utakmicu. Sjedim satima nad laptopom, a nijedno slovo se ne pojavi na ekranu. Inspiracija me je napustila kada mi je najviše trebala. Baš sada kada mi je knjižničarka rekla za Odjeke. Baš sada kada mogu pisati o knjigama, ljubavi, proljeću.

Ali sada ništa, nula, bijeli papir, propuh u glavi. Zašto mi nije dala da pročitam deset knjiga za dva dana? To mogu, bez problema. Ali ovo, hm. Pitat ću mamu, ona uvijek sve zna. Ako netko zna rješenje za ovaj problem to je ona. Lijepo sam joj sve ispričala i napeto čekala njezin odgovor. Samo me je gledala i šutjela. Ni riječ da progovori.

- "To ti je proljetni umor!"- kaže polako.

- "Molim? Što je to?"- upitam zbunjeno.

- "To ti je dušo moja izgovor koji odrasli koriste kada im se nešto ne da raditi! Većinom je to u proljeće kada sunce zagrije, pa vide svu prašinu i prljave prozore koje je oblačno vrijeme skrivalo cijelu zimu. Pa kada bi mogli nešto napraviti oni kažu da ih je uhvatio proljetni umor. I ostave posao za drugi dan, tjedan, kako god."- smireno reče mama i nastavi rješavati svoj sudoku.

Otišla sam u sobu i razmišljala. Izgovor je bio dobar, ali ga ne mogu koristiti za školu, ni za odbojku niti za knjižničarku. Da je nastavim izbjegavati ili da joj kažem da me uhvatio proljetni umor? Ne lažem je. Svaki dan sjednem i pokušavam pisati, ali mi ne ide. Sigurno mi inspiracija ima proljetni umor. Ili je otišla na godišnji odmor. Što ako se nikad ne vrati? Ne mogu knjižničarku izbjegavati dok ne završim osmi razred. Ona je moja najdraža učiteljica. Razgovara sa mnom kao sa odraslom osobom. Poznajem joj pogled, osmijeh. Da joj kažem istinu? Hoće li me razumjeti? Ili će se naljutiti? Sto pitanja, a ni jedan odgovor.

Nervoza me je polako uhvatila pa sam opet sjela za laptop. I opet ništa. Počinje me nervirati i laptop. Sigurno i njega lovi proljetni umor. Svašta, nasmijala sam se, pa on je samo stroj koji radi što ja kažem. Ja sam kriva, samo ja i moja nestala inspiracija. Imam jednu priču. Pri kraju je, ali i tu je inspiracija pobjegla i stoji nezavršena, danima, tjednima. Priča o Harry Potteru mi je pobjegla. Inspiracija je i tu izostala, a i tema je bila malo čudna. Nisam mogla priču o njemu pokvariti jer što ako jednog dana postanem poznati pisac i ta priča procuri u javnost? Što bi rekla Joanne Rowling ako bi ju pročitala? A i tu mi je inspiracija imala proljetni umor.

Danima ju uspješno izbjegavam, knjižničarku, ako se pitate koga. Mama mi je rekla da joj lijepo kažem u čemu je problem. Uvijek je poslušam, ali sada nisam. Čega se bojim? Da će vikati? Kazniti me? Gađati me knjigama? Zabraniti mi ulazak u knjižnicu? Neće, sigurno! Bojim se razočaranog pogleda koji bi mi mogla uputiti svojim velikim očima. A stvarno ima lijepe oči. Ne želim je razočarati pa ću danas opet pokušati.

Ali opet nisam uspjela. Morala sam učiti povijest, informatiku, vježbati matematiku, otići na trening i naravno čitati knjigu. Čitanje mi nikad nije bilo problem. Ni odlazak u Gradsku knjižnicu. Od kada imam e-reader još je lakše. Samo skinem knjigu i čitam, u krevetu, bez odlaska u knjižnicu.

Iako mi je zvuk listanja knjige kao šum mora. Umirujući i tih.

Danas sam odlučila da ću knjižničarki poslati e-mail. Reći ću joj sve. O inspiraciji koja me je napustila, o strahu da se više neće vratiti u moju glavu i o proljetnom umoru. Odrasla je osoba, nadam se da će shvatiti. Mama kaže da svi odrasli imaju fazu proljetnog umora, nadam se da ju je imala i ona.

Sjela sam za laptop i krenula pisati. Pisala sam dugo i ovo sam napisala. Moja inspiracija se vratila. Vrištala sam po sobi! Koja sreća! Ipak ima nade da jednog dana postanem pisac iako mi se i posao knjižničarke čini super. Sada mi samo ostaje da čekam njezin odgovor.

Ali to će biti druga priča.

Emina Hadžić, 6.a

Mentorica: Dragica Pršo, prof. i dipl. bibl.